

De to brødre.

(Tysk eventyr.)

Det var engang to brødre, en rik og en fattig. Den rike var guldsmed, og hadde et ondt sind: den fattige levde av at binde koster, og han var et godt og ærlig menneske. Den fattige hadde to børn; de lignet hverandre som to draaper vand. Disse to børnene gik ut og ind hos sin rike farbror guldsmeden, og stundom fik de noget av den mat som der blev levnet.

En dag hændte det sig, da den fattige var ute i skogen for at sanke risved til kostene sine, at han saa en fugl som var helt gylden, og saa vakker at han aldrig hadde set maken. Saa tok han en sten og kastet efter fuglen; han var ogsaa heldig nok til at træffe den; bare en liten fjær faldt ned av den; men det var en guldfjær, og fuglen den fløi sin vei. Manden tok fjæren og gik til broren med den. Guldsmeden saa paa den og sa: „Denne fjæren er av det rene guld.“ Han gav sin fattige bror det fjæren var værd. Dagen efter kløv den fattige op i en birk, for at skjære sig kosteris; da fløi samme fuglen ut av trækronen, og da han skulde se efter, fandt han et rede, og i redet laa et guldegg. Han tok egget

med sig hjem og gav det til sin bror. Broren sa, da han saa egget: „Dette er det rene guld,“ og han gav ham det som egget var værdt. „Du faar se om du kan la mig faa hele fuglen,“ sa han. Fattigmanden gik tredje gangen ut i skogen, og saa atter gulfuglen sitte i træet; han skjød den ned med en sten, og gik til broren med den, og fik en hel del penger for den.

Nu greier jeg mig længe, tænkte fattigmanden og gik fornøiet hjem.

Guldsmeden var slug og snedig; han skjønte nok hvad dette var for slags fugl. Han ropte paa konen sin og sa: „Stek gulfuglen til mig, og pas paa at ikke mindste smulen av den kommer bort; jeg vil selv ha den til middag, hel og holden.“ Men fuglen var en trolfugl, og den som aat hjerte og lever av den, han fandt hver morgen et pengestykke av guld under hodeputen sin. Konen laget fuglen istand og satte den paa steketenen for at steke den. Mens den hang over varmen, hændte det et øieblik at konen var borte, og imens kom fattigmandens to sønner ind i kjøkkenet, sprang bort til steketenen og stod og snudde paa den. I det samme faldt to smaastykker ned av fuglen, og da sa den ene: „De smaa beterne tar vi! Jeg er saa sulten, og ingen kommer til at savne de smulerne.“ I det samme kom konen ind, og spurte hvad det var de stod og aat paa. „Det er bare et par smaabeter som faldt ned fra fuglen,“ svarte de. „Det har været hjerte og lever av fuglen,“ sa konen, rent forskræmt, og forat manden ikke skulde merke noget og bli sint, skyndte hun sig at slagte en hanekylling, tok hjerte og lever ut av den.

og stekte dem sammen med guldfuglen. Da steken var færdig, satte hun den frem til guldsmeden, og den lot til at smake ham godt, for han levnet ikke en smule. Men om morgenen efter, da han lette under hodeputen og tænkte at finde guldpengen, var der ingenting.

Guttene visste ikke noget om den lykke som nu var hændt dem. Da de stod op om morgenen, var det noget som faldt paa gulvet og gav klang, og da de tok det op, var det to guldstykker. De gik til sin far med dem; han undret sig meget og sa: „Hvorledes kan nu dette være gaat til?“ Men da de saa morgenen efter igjen fandt to guldpenger, og saaledes hver dag fremover, saa gik kostebinderen til sin bror og fortalte ham denne underlige hændelse. Guldsmeden skjønnte straks sammenhængen, at børnene hadde ætt hjerte og lever av guldfuglen, og i sin avindsyke og ondskap sa han, for at hevne sig, til sin bror: „Guttene dine staar i pakt med den onde; bruk ikke guldpengene, men jag børnene paa dør; de er i den ondes magt og kan føre dig i stor ulykke.“ Faren var ræd for den onde, og saa tungt det faldt ham, tok han tvillingene med sig ut i skogen, og der gik han fra dem, med sorg i hjertet.

Nu løp guttene længe omkring i skogen, kunde ikke finde veien hjem og kom mer og mer paa vildstraa. Endelig mødte de en skytter, og han spurte dem: „Hvem hører dere til?“ — „Vi er sønner til den fattige kostebinderen,“ svarte de, og saa fortalte de at faren ikke vilde ha dem hjemme længer, fordi der hver morgen laa en guldpenge under hodeputerne deres. „Naa,“ sa skytteren, „det er jo ikke det

værste, naar dere bare ikke lægger dere paa latsiden for den saks skyld.“ Det var en snild og god mand, han likte guttene godt, selv hadde han ingen børn, og saa tok han dem med sig hjem; nu skulde han være far for dem, til de blev store, sa han. Han lærte dem at skyte og veide dyr, og guldpengene som de hver morgen fandt under hodeputen, gjemte han for dem; engang i tiden kunde de vel faa bruk for dem.

Aarene gik, og de blev voksne, og saa tok pleiefaderen dem med sig til skogs og sa: „Idag skal dere gjøre prøveskud som utlærte jægere og fuldvoksne frimænd. De stilte sig nu paa lur alle tre, og ventet længe uten at faa se noget vildt. Da fik skytteren endelig øie paa en flok graagjæs, som kom flyvende i en trekant høit oppe. Saa sa han til den ene: „Skyt nu en gaas ned fra hvert hjørne!“ Det gjorde gutten, og dermed var hans prøveskud gjort. En stund efter kom atter en flok graagjæs flyvende; denne gang lignet rækken et total. „Skyt nu du en gaas ned fra hvert hjørne!“ sa skytteren til den andre, og han var likesaa heldig med sit prøveskud. Da sa pleiefaren: „Nu siger jeg dere fri som voksne mænd og utlærte skyttere.“ Saa fulgtes de to brødre gjennem skogen, samraadde sig med hinanden og gjorde en avtale sig imellem. Om kvelden, da de hadde sat sig tilhords, sa de til pleiefaren: „Vi rører ikke en matsmule, før du har lovet os det vi nu vil bede dig om.“ — „Hvad er det da?“ spurte han. „Nu er vi utlærte jægere,“ sa de, „og derfor maa du gi os lov til at drage ut i verden og prøve vor lykke.“ Det likte den gamle godt og svarte: „Det er talt som

det sømmer sig gode skyttere; det er ogsaa efter mit eget ønske. Saa drag da ut i verden; jeg tænker nok det skal gaa dere vel.“ Dermed satte de sig til sit maaltid og var glade alle tre.

Da den fastsatte dag kom, gav pleiefaren hver av dem en god borse og en hund, og bad dem ta med sig saa meget de vilde av sine opsparte guld-penger. Saa fulgte han dem et stykke paa veien, og da han tok farvel, gav han dem endda en blank kniv. „Skulde dere nogen gang skilles,“ sa han, „saa støt denne kniven ind i en træbul ved skilleveien. Naar en av dere kommer hit igjen, kan han se hvorledes det er gaat med broren; for den siden han er gaat til, den ruster, ifald han dør, men holder sig blank, saalænge han er i live.“ Saa drog brødrene sin vei, og de gik baade langt og længe, og kom til en skog som var saa stor, at de umulig kunde naa ut av den paa én dag. De maatte da bli i skogen om natten, og nøie sig med den mat de hadde i jagt-taskerne. Den næste dag gik de ogsaa uten at komme ut av skogen. Da det var slut med nisten, sa den ene: „Vi maa skyte noget, ellers sulter vi.“ De ladde nu børserne og saa sig om, og da kom en gammel hare springende. Den ene av dem tok straks sigte paa den, men da ropte haren:

„Aa kjære skytter, lat mig faa gaa!
To av mine unger skal du heller faa.“

Dermed sprang den ind i buskene og kom tilbake med to unger. De smaa dyrene lekte sig saa lystig og var saa morsomme, at skytterne ikke hadde hjerte

til at slaa dem ihjel. De tok dem med sig, og de smaa hareungerne fulgte i hælene paa dem. En stund efter kom en ræv luskende; den skulde de til at skyte; men saa ropte ræven:

„Aa kjære skytter, lat mig faa gaa!
To av mine unger skal du heller faa.“

Straks efter kom den tilbage igjen med to rævunger; dem hadde jægerne heller ikke lyst til at dræpe, men gav dem hareungerne til selskap, og de blev ogsaa med i følget. Ikke længe efter kom en ulv ut av tykningen. Skytterne sigtet paa den; men ulven ropte:

„Aa kjære skytter, lat mig faa gaa!
To av mine unger skal du heller faa.“

Den kom ogsaa med sine unger; skytterne satte dem ned til de dyrene de hadde før, og lot dem ogsaa følge med. Saa kom det en bjørn; den vilde ogsaa gjerne labbe omkring endda en stund, og derfor ropte den:

„Aa kjære skytter, lat mig faa gaa!
To av mine unger skal du heller faa.“

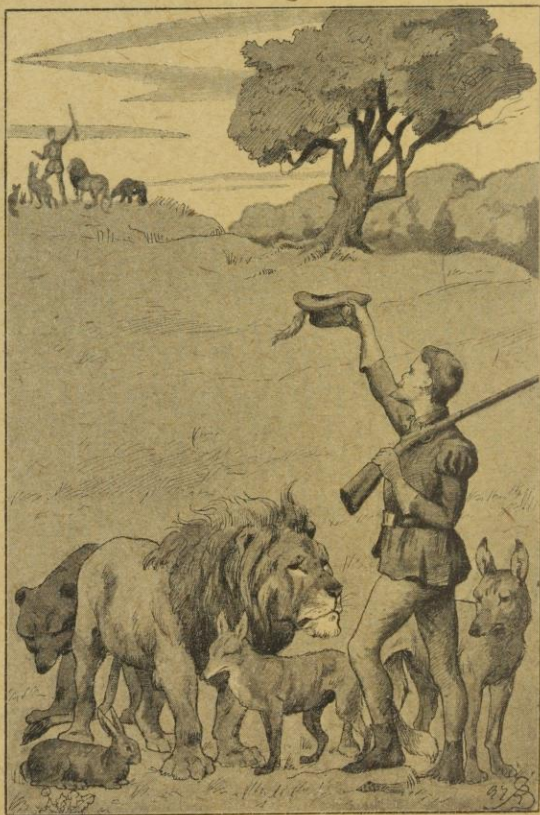
Bjørneungerne blev da i lag med de andre dyrene, saa nu var det i alt otte stykker. Men hvem skulde saa komme tilslut? En vældig løve, og den ristet paa manken. Jægerne blev nu ikke rædde allikevel; de sigtet straks paa den; men da ropte løven ogsaa:

„Aa kjære skytter, laŧ mig faa gaa!
To av mine unger skal du heller faa.“

Den kom ogsaa med to unger, og nu hadde brødrene to løver, to bjørner, to ulver, to ræver, og to harer, som fulgte og lydde dem. Men sin sult hadde de ikke faat stillet, og derfor sa de til rævene: „Hør nu, rødmikler; find noget mat til os! Dere er jo saa listige og sluge.“ De svarte: „Det ligger en landsby ikke langt borte; der har vi før hentet os saa mangan høne; dit skal vi vise dere veien.“ De gik da til landsbyen; der kjøpte brødrene mat baade til sig og dyrene, og saa drog de avsted igjen. Rævene var godt kjendte der i strøket og kunde vise skytterne til rette.

Nu drog de omkring en stund, men kunde ikke finde nogen tjeneste hvor de alle kunde faa være sammen, og saa sa brødrene til hinanden: „Det er ikke anden raad end at vi maa skilles.“ Saa delte de dyrene mellem sig, saaledes at hver av dem fik en løve, en bjørn, en ulv, en ræv, og en hare. Dermed sa de hinanden farvel, lovet hinanden trofast broderkjærlighet til døden, og stak kniven som pleiefaderen hadde git dem, ind i bulen paa et stort træ, og saa drog den ene mot øst, og den andre mot vest.

Den yngste kom med sine dyr til en by hvor alt var dækket med sørgeflor. Han gik ind i et vertshus, og spurte om han kunde faa hus til sig og dyrene sine. Verten lot dem faa en stald; her var det et hul i væggen; det krøp haren ut igjennem, og hentet sig et kaalhode; ræven knep en høne, og da han hadde ætt den, hentet han hanen med. Værre var

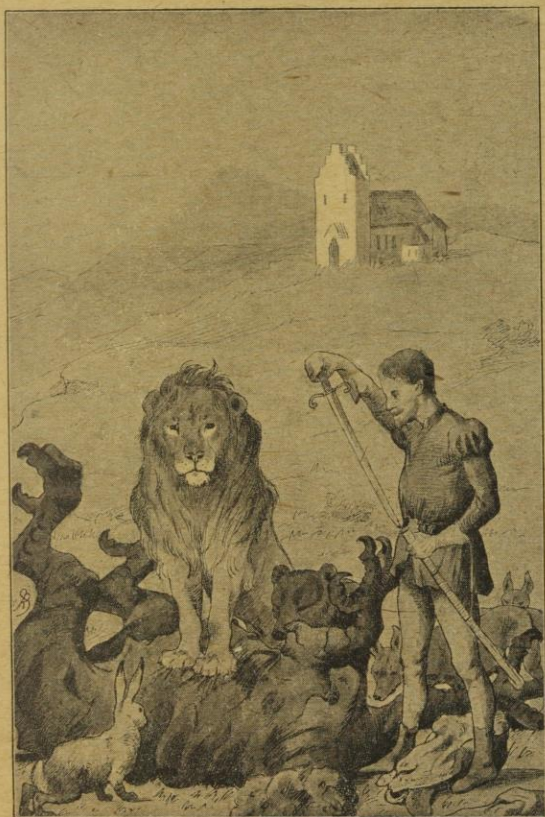

det for ulven, bjørnen og løven; de kunde ikke komme ut gjennom et saa trangt hul; men verten var en snild mand; han førte dem ut paa en mark, der gik en ko og beitet, og saaledes kunde de ogsaa faa æte sig mætte. Da skytteren hadde sørget for dyrene, spurte han verten hvorfor hele byen bar sorg. „Det er fordi kongens eneste datter skal dø imorgen,“ svarte verten. „Er hun dødsens syk da?“ spurte skytteren. Da fortalte verten: „Utenfor byen ligger et fjeld, og paa toppen av det bor der en drage med syv hoder; hvert aar kræver den en ren jomfru, ellers ødelægger han hele landet. De andre ungmøene i riket har han alt faat, og nu er det bare kongsdatteren igjen. For hende er det nu ingen naade at vente; imorgen maa hun bli overgit til dragen.“ — „Men hvorfor blir ikke dragen dræpt?“ spurte skytteren. „Dræpe dragen!“ sa verten. „Aa jo, det har nok mange riddersmænd prøvet at gjøre; men ingen er sluppet fra det med livet.“

Skytteren sa ikke noget videre til dette; men morgenen efter tok han sine dyr med sig og gik op paa dragefjeldet. Paa toppen stod en liten kirke, og derinde stod det to fulde bægre paa alteret, og ved siden stod det skrevet: „Den som tømmer disse bægre, blir den sterkeste mand paa jorden, og kan svinge det sverdet som ligger nedgravet under dørstokken.“ Skytteren lot bægrene staa og gik ut og grov under dørstokken. Han fandt ogsaa sverdet; men det var saa tungt, saa han ikke var god for at løfte det. Han gik da ind igjen og tømte bægrene, og da var han sterk nok til at løfte sverdet op og svinge det, saa let han vilde. Da nu den tid var kommet, da

kongsdatteren skulde overgives til dragen, fulgte kongen, rikshovmesteren og hirdfolket hende ut. Hun saa alt i lang frastand skytteren staa oppe paa dragerberget, og mente det var dragen som ventet paa hende; derfor turde hun ikke gaa op. Men endelig maatte hun gaa den tunge gang, fordi byen ellers vilde være fortaapt. Kongen og hans hird gik tilbake igjen i stor sorg; men rikshovmesteren skulde bli tilbake og se efter i frastand hvorledes det nu vilde gaa.

Da kongsdatteren kom op paa toppen av fjeldet, var det ikke dragen hun saa der, men den unge jægeren; han trøstet hende, og sa han vilde frelse hende; saa førte han hende ind i kirken og lukket hende inde der. Det varte ikke længe, saa kom dragen flyvende med sus og braak. Da han fik se skytteren, undret han sig og sa: „Hvad har du at gjøre her paa fjeldet?“ — „Jeg vil slaas med dig,“ svarte jægeren. „Mangen riddersmand har maattet late sit liv her paa fjeldet,“ svarte dragen, „og dig skal jeg vel ogsaa snart bli færdig med.“ Saa tok den til at spy ut ild av sine syv gapende svelg, forat ilden skulde tænde det tørre græs i brand, og da mente han at skytteren nok skulde bli kvalt i røken og heten; men saa kom dyrene springende, og de traadte ilden ned. Da fôr dragen mot jægeren; men han svinget sverdet, saa det sang i luften, og hugg tre hoder av dragen. Da blev den rent rasende, hævet sig op i veiret, spydde ild og luer utover skytteren, og fôr ind paa ham. Men jægeren svinget atter sverdet og hugg atter tre hoder av dragen. Dette tok saa paa udyret at det sank ned paa jorden. Allikevel vilde det fare paa skytteren igjen; men saa sam-

let han sine sidste kræfter og hugg halen av det. Selv orket han nu ikke mere; men han kaldte sammen dyrene sine, og de rev dragen i mange stykker. Striden var nu endt, og skytteren lukket op kirke-døren; der fandt han kongsdatteren liggende paa gulvet; for hun var daanet av angst, da striden stod paa. Han bar hende ut, og da kom hun atter til sig selv og slog op øinene. Han viste hende da dragen som laa der sønderrevet, og sa at nu var hun fri og frelst. Hun blev sjæleglad, og sa med det samme: „Nu skal du være min kjære mand; for jeg er bortlovet av min far til den som kunde dræpe dragen.“ Saa løste hun av sig sit koralhalsbaand, og delte det ut mellem dyrene til løn; løven fik guldlaa-sen, som hadde holdt kjedet sammen. Men lomme-duken, som navnet hendes stod paa, gav hun til skytteren. Og saa gik han bort til dragen og skar ut alle syv tungerne; dem tullet han ind i tørklædet og gjemte dem vel. Han var nu blit saa træt og mødig av heten og striden, og derfor sa han til kongsdatteren: „Nu kan vi vel trænge at faa en blund for at styrke os. Det mente hun ogsaa; de la sig da ned paa marken, og skytteren sa til løven: „Nu skal du holde vakt, saa ingen gjør os noget ondt, mens vi sover.“ Dermed sovnet de begge to. Løven la sig ved siden av dem; men den var ogsaa mødig efter striden, og derfor ropte den paa bjørnen og sa: „Læg dig her hos mig, mens jeg faar mig en liten blund; men skulde nogen komme, maa du vække mig.“ Bjørnen la sig ned; men den var ogsaa træt, og derfor ropte den paa ulven. „Du kan lægge dig her ved siden av mig,“ sa den; „jeg maa faa mig

en liten blund; men skulde nogen komme, maa du vække mig.“ Ulven la sig da ned tæt ved bjørnen; men den var træt, ulven ogsaa, og derfor kaldte den paa ræven. „Du faar lægge dig ned her,“ sa den; „jeg maa faa mig en liten blund; men skulde nogen komme, maa du vække mig.“ Ræven la sig da ned hos ulven; men ræven var ogsaa træt, og derfor ropte den paa haren. „Læg dig ned her hos mig,“ sa den; „jeg maa faa mig en liten blund; men skulde nogen komme, maa du vække mig.“ Haren satte sig da ved siden av ulven; men haren, stakkar, var likesaa træt som de andre, og den hadde ingen til at vaake over sig; og saa sovnet den, den med. Der laa de nu og sov alle sammen: kongsdatteren, skytteren, løven, bjørnen, ulven, ræven, og haren.

Imens stod rigshovmesteren i frastand, for at se hvorledes det gik, og da han ikke saa dragen flyve bort med kongsdatteren, og alt syntes at være rolig paa fjeldet, saa tok han mod til sig og gik op. Der laa dragen sønderrevet, og ikke langt borte laa kongsdatteren og en jæger med sine dyr, alle i dyp søvn. Righovmesteren var et ondt menneske, rigtig en ugudelig krop; han drog sit sverd og hugg hodet av jægeren, og kongsdatteren løftet han op paa sin arm og bar hende ned fra fjeldet. Da hun vaagnet, var hun rent forfærdet; men rikshovmesteren sa: „Nu er du i min magt, og du skal sige at det er mig som har dræpt dragen.“ — „Det kan jeg ikke,“ sa hun; „for det var en skytter, med sine dyr, som gjorde det.“ Da drog han sit sverd, og truet med at dræpe hende ifald hun ikke vilde lyde ham, og saa længe holdt han paa at true hende til hun maatte love at

gjøre det. Saa førte han hende til kongen, som næsten holdt paa at miste sans og samling av bare glæde, da han fik sit barn, som han trodde dragen hadde revet ihjel, levende og uskadet hjem igjen. „Det er mig som har dræpt dragen,“ sa rikshovmesteren; „dermed har jeg frelst prinsessen og hele riket, og nu kræver jeg hende til hustru, som lovet er.“ Kongen spurte datteren: „Er det sandt, det han siger?“ — „Det maa vel saa være,“ svarte hun, „men jeg sætter det vilkaar, at bryllupet ikke skal staa, før et aar er omme.“ Inden den tid haabet hun at faa høre noget fra sin kjære skytter.

Oppe paa drageberget laa dyrene imens og sov ved siden av sin dræpte herre. Da kom en stor humle og satte sig paa næsen til haren; men haren strøk den bort med labben og blev ved at sove. Humlen kom en gang til; men haren jog den atter bort. Men da humlen kom tredje gang, stak den haren, saa den vaagnet. Straks haren var vaaken, vækket den først ræven, og ræven vækket ulven, og ulven bjørnen, og bjørnen løven. Da løven saa at kongsdatteren var borte, og at dens herre var dræpt, satte den i et fælt brøl. „Hvem har gjort dette?“ ropte den. „Hvorfor har du ikke vækket mig?“ spurte den bjørnen. Og bjørnen spurte ulven: „Hvorfor har du ikke vækket mig?“ Og ulven spurte ræven: „Hvorfor har du ikke vækket mig?“ Og ræven haren: „Hvorfor har du ikke vækket mig?“ Men haren, stakkar, hadde ikke nogen at skyte skylden paa, og saa blev det den som fik skylden. De andre vilde nu kaste sig over den; men den bad for sig og sa: „Aa kjære, spar mit liv! Jeg skal gjøre vor herre skytteren levende igjen. Jeg

vet om et berg hvor det gror en urt som er slik, at den som faar roten av den i munden, blir lægt for alslags saar og sygdom. Men det fjeldet ligger to hundrede mil herfra.“ Da sa løven: „Du skal faa fire og tyve timer at springe dit paa; men da maa du være her tilbake og ha roten med dig.“ Haren fôr avsted, og fire og tyve timer efter var den tilbake med roten. Løven satte hodet paa skytteren, og haren stak roten ind i munden paa ham. Skytteren vaagnet op til live igjen; men da han fik se at kongsdatteren var borte, blev han forfærdet. „Hun maa være gaat sin vei,“ tænkte han, „mens jeg sov, for at slippe fra mig.“ Da løven hadde sat hodet paa jægeren, hadde han hat slikt hastverk, saa det kom til at sitte bakvendt; men det merket ikke jægeren engang, saa opfyldt var han av sine sorgfulde tanker paa kongsdatteren, før ved middagstid, da de skulde faa sig mat, da merket han at ansigtet vendte den gale veien, og saa spurte han dyrene hvad som var hændt ham, mens han sov. Løven fortalte da at de var sovnet av træthet alle sammen, og da de vaagnet, hadde de fundet ham død og med avhugget hode; haren hadde de sprunget efter den lægende livsurt; men da saa løven skulde sætte hodet paa ham, var det kommet til at sitte bakvendt. Den ting var det nu vel en raad med, sa den, og saa rev den hodet av skytteren igjen, og satte det den rette veien, og haren lægte straks saaret med helsebotsurten.

Jægeren drog nu om i verden og lot sine dyr danse for folk; men han var tung tilsinds. Da netop et aar var gaat, kom han til den byen hvor han hadde frølst kongsdatteren, og saa at nu var alt omhængt

med rødt skarlagen. Han spurte verten om grunden til dette. „For et aar siden var her hængt op sørgeflor, og nu er alt pyntet med skarlagen,“ sa han. Verten svarte: „Dengang sørget hele byen, fordi kongsdatteren skulde gives i dragens vold, men siden har rikshovmesteren dræpt dragen; derfor skal han i morgen holde bryllup med kongsdatteren, og det røde skarlagen er tegn paa at alle glæder sig over dette.“

Dagen efter, da det var bryllup paa slottet, sa jægeren til verten: „Idag vil jeg til mit maaltid ha brød fra kongens bord.“ — „Det skal jeg vaage hundrede daler paa at det blir der ikke noget av,“ sa verten. Jægeren tok imot veddemaalet og satte en pung med likesaa mange daler imot. Saa sa han til haren: „Hent mig et stykke brød fra kongens bord!“ Haren hadde jo ingen at sende isteden, og saa maatte den selv ta tilbens. „Bare nu ikke slagterhundene springer efter mig!“ tænkte den. Men det gjorde de, i flok og følge, og for at berge sig smat haren ind i vakthuset til en soldat, uten at han merket det. Hundene vilde ind efter den, men soldaten slog mellem dem med bøssekolven, saa de pep og tutet og sprang sin vei. Saa løp haren atter avsted, og kom op paa slottet; der satte den sig under stolen til kongsdatteren og kradset hende paa foten. „Gaa med dig!“ sa hun; for hun trodde det var hunden hendes. Haren kradset en gang til, og hun sa igjen: „Gaa med dig!“ Men haren lot sig ikke skræmme; den kradset prinsessen tredje gang paa foten, da maatte hun se efter, og hun kjendte straks haren paa halsbaandet. Hun bar den ind i sit eget kammer og spurte: „Hvad vil du, lille hare?“ Da svarte den: „Min herre, som

dræpte dragen, er kommet hit, og har sendt mig for at bede om et stykke brød fra kongens bord.“ Da blev hun sjæleglad, og lot straks bakeren komme med et brød av det slaget som blev sat frem til kongen. „Men bakeren maa bære det hjem for mig, saa jeg kan gaa fri for slagterhundene,“ sa haren. Det gjorde bakeren, og haren gav sin herre brødet. „Nu er de hundrede daler mine,“ sa jægeren til verten, som undret sig storlig og maatte ut med pengene. „Nu har jeg brød,“ sa jægeren; „men jeg skulde ogsaa ha et stykke stek fra kongens bord.“ — „Det skulde jeg nok ha lyst at se paa,“ sa verten; men denne gangen vilde han ikke vedde. Jægeren kaldte paa ræven. „Avsted med dig, Mikkell,“ sa han, „og hent et stykke stek fra kongens bord!“ Ræven kunde bedre lure sig frem; den smat om hjørner og gjennom smug og kom ind paa slottet; der satte den sig under stolen til kongsdatteren og krafset hende paa foten. Da hun saa ned, kjendte hun den paa halsbaandet og spurte: „Hvad er det du vil, Mikkell?“ Ræven svarte: „Min herre, som dræpte dragen, er kommet hit, og har sendt mig for at bede om et stykke stek fra kongens bord.“ Da lot hun kjøkemesteren lage til en stek, maken til den som blev sat frem til kongen, og bære den for ræven like til vertshuset, og ræven gav den til sin herre. „Nu har jeg brød og stek,“ sa jægeren; „men jeg skulde ogsaa ha nogen av de grønsakene som blir sat frem til kongen.“ Saa ropte jægeren paa ulven. „Hør, min kjære ulv!“ sa han, „spring op paa slottet og hent til mig noget av grønsakene fra kongens bord!“ Ulven sprang bent til slottet; den var ikke ræd for nogen, og da

den kom ind til kongsdatteren, nappet den hende i kjolen. Hun kjendte den straks paa halsbaandet. „Hvad er det du vil, min kjære ulv?“ spurte hun. Den svarte: „Min herre, som dræpte dragen, er kommet hit, og han ber om at faa noget av grønsakene fra kongens bord.“ Kjøkemesteren blev atter hentet, og prinsessen bød ham lage til en saadan ret av grønsaker som kongen pleide at faa; den bar han til vertshuset, og ulven gav fatet til sin herre. „Nu har jeg brød og kjøt og grønsaker,“ sa jægeren; „men jeg vil ogsaa ha noget sukkergodt fra kongens bord,“ Saa kaldte han bjørnen til sig. „Du bamse er jo selv glad i alt som søtt er. Nu maa du hente mig noget sukkergodt fra kongens bord.“ Bjørnen labbet i vei; men da den kom til slottet, vilde vaktmændene ikke slippe den ind, men satte borsepiperne for brystet paa den. Da reiste den sig paa bakbenene og delte ut nogen vældige ørefiker med fremlabbene, saa vakten maatte gi sig. Bjørnen gik bent ind til kongsdatteren, stilte sig bak hendes stol og brummet. Hun snudde sig, kjendte bjørnen og lot den følge med ind i kammeret. „Hvad vil du, min kjære bjørn?“ spurte hun. Den svarte: „Min herre, som dræpte dragen, er kommet hit, og ber om noget sukkergodt fra kongens bord.“ Saa lot hun sukkerbakeren lage sukkergodt, av samme slaget som det kongen fik, og bære det til vertshuset. Paa veien slikket bjørnen op nogen sukkerkuler som var trillet ned, og da de kom frem, reiste den sig pent op paa to-ben og gav sin herre fatet. „Men endnu er det én ting jeg skulde hat,“ sa jægeren, „og det er noget av den vinen som kongen drikker,“ Saa kaldte han paa løven. „Spring

op til slottet, kjære løve, og hent noget vin fra kongens bord?" Løven drog straks i vei, og alle folk sprang unda for den; bare vaktmændene vilde stanse den; men den satte i et brøl, saa truende at de tok tilbens. Kongsdatteren blev ogsaa ræd, med det samme hun fik se løven; men saa kjendte hun den paa guldlaasen fra armbaandet sit, og da de kom ind i hendes kammer, spurte hun: „Hvad vil du, min kjære løve?" Den svarte: „Min herre, som dræpte dragen, er kommet hit, og ber om noget vin fra kongens bord." Hun bød da mundskjænken gi løven av kongens vin, og løven fulgte selv med ned i kjelderen for at se til at han fik den rette. Først vilde mundskjænken tappe av tjenernes vin; men løven sa den vilde først smake, tappet sig et halvt spand til smaketaar og tok den i én sup. „Nei," sa den, „dette er ikke den rette." Mundskjænken satte op en grættens mine, men gik til et andet fat; det var rikshovmesterens vin; men løven sa igjen at den vilde først smake, tappet sig atter et halvt spand og drak. „Denne er bedre," sa den; „men endnu er det ikke den rette." Mundskjænken blev sint og sa: „Hvad skjønner du dig paa vin, dit dumme fæ?" Men da gav løven ham en lusing, saa han faldt overende. Saa førte han løven ind i en avsides kjelder; der laa kongens vin, som ellers aldrig noget menneske fik smake. Løven tappet sig atter et halvt spand og drak. Jo, nu var det den rette, mente han. Mundskjænken fyldte da paa seks flasker; men da de kom ut i det frie, var løven ustø paa benene; for den hadde faat, som en siger, en taar over tørsten, og mundskjænken maatte bære vinen for den. Da de kom

frem, tok løven hankekurven i gapet og gik ind til jægeren med den. Saa satte han sig tilbords, og dyrerne fik med, de ogsaa, baade av mat og drikke, og et godt maaltid var det, saa jægeren kunde skjønne at kongsdatteren undte ham vel. Da de var færdige, sa han: „Nu vil jeg gaa op paa slottet og fri til kongsdatteren.“ „Hvad kan nu det nytte?“ sa verten. „Idag har hun jo bryllup med en anden.“ Da tok jægeren frem lømmeduken med dragetungerne og sa: „Dette her skal hjælpe mig.“ Men verten var like vantro og satte gaard og grund ind paa at denne gang skulde jægeren komme tilkort. Jægeren gik ind paa veddemaalet, tok frem en pung med tusen guldstykker og sa: „Denne sætter jeg imot.“

Imens sat de tilbords oppe paa slottet, og saa sa kongen til prinsessen: „Hvad gjør de her, alle disse dyrene som render ut og ind?“ Hun svarte: „Det tør jeg ikke sige; men send bud efter deres herre, saa gjør du vel.“ Og just som jægeren sat i vertshuset og talte med verten, kom et bud fra kongen til jægeren og bød ham til bryllups paa slottet. „Ser du det, min gode vert!“ sa jægeren, vendte sig der- efter til kongens tjener og sa: „Bed din herre kongen sende mig kongelige klær, en vogn med seks hester, og tjenere til min opvartning!“ Da kongen fik dette bud, spurte han datteren hvad han skulde gjøre, og hun svarte: „Lat ham hente, som han ber om; da gjør du vel!“ Saa sendte kongen alt det som var bedt om til vertshuset, og da jægeren saa vognen og følget komme, sa han: „Ser du nu, min gode vert, at jeg blir hentet?“ Snart stod han i fuld kongelig klædning, tok tørklæet med dragetungerne, og

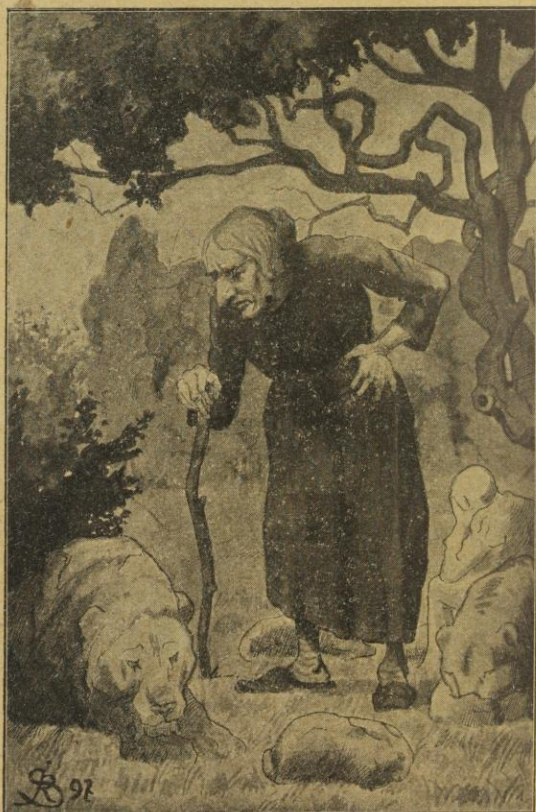
kjørte til slottet. Efter prinsessens raad gik kongen ham i møte, og dyrene fulgte med ind. Jægeren fik plads paa den ene siden av kongen; paa den andre sat rikshovmesteren som brudgom; men han kjendte ikke jægeren. Saa blev de syv dragehoderne baaret frem, og kongen sa: „Disse hoderne har rikshovmesteren hugget av dragen, og derfor gir jeg ham min datter til hustru.“ Da aapnet jægeren dragesvelgene og spurte: „Hvor er alle syv tungerne blit av?“ Rikshovmesteren blev ræd og blek; men saa svarte han hastig: „Dragerne har ingen tunge.“ „Løgnere burde ingen ha,“ sa jægeren, aapnet tørklædet og stak tungerne ind, én for én, der de hørte til, og alle kunde se hvor nøie de passet. Saa rakte han prinsessen klædet med hendes indsydde navn, og spurte hvem hun hadde git det til. Hun svarte straks: „Til den som dræpte dragen.“ Saa kaldte han dyrene til sig, tok halsbaandene og guldlaasen, og spurte prinsessen om hun kjendtes ved dem. „Ja, det har været mit halsbaand og min guldlaas,“ svarte hun; „jeg delte dem ut til dyrene, da de hadde hjulpet til at dræpe dragen.“

Jægeren fortalte da det som var hændt ham, efterat han hadde dræpt dragen: at rikshovmesteren hadde hugget hodet av ham, mens han sov, men at dyrene hadde sat liv i ham igjen ved hjælp av helsebotsurten. Rikshovmesterens paastand om at være dragens banemand var ikke andet end løgn. Han selv og ingen anden hadde dræpt dragen og frelst prinsessen; det kunde han godtgjøre ved tungerne, tørklædet og halsbaandet. Da kongen spurte sin datter om dette var sandt, stadfæstet hun i ett og alt jæ-

gerens ord; nu skulde ikke rikshovmesteren længer tvinge hende til at tie, sa hun. Saa satte kongen en domstol av tolv raadsherrer; de dømte rikshovmesteren til døden for mord og svig, og han blev rettet. Nu blev det holdt bryllup, og brudgommen sendte bud efter sin pleiefar, som nu vandt baade ære, gods og guld. Verten blev ogsaa hentet. „Ser du nu, min gode vert!“ sa den unge kongen, „nu har jeg vundet gaard og grund fra dig.“ Verten kunde ikke negte det; men hans motpart lot ham faa alt sit igjen, og de tusen guldstykker paa kjøpet.

Den unge kongen levde nu lykkelig sammen med den unge dronning. Ofte drog han i veideskog med dyrene sine, og engang fôr han med et stort følge ut i en skog hvor folk sa det ikke gik rigtig til; det hette sig at den som kom dit ind, hadde ikke let for at komme ut igjen. Han fik se en snehvit hind, og sa til sine folk at de kunde vente paa ham, mens han alene gjorde jagt paa dette vakre dyret. Han fôr efter hinden hele dagen, og tit mente han at han hadde den i skudvidde; men saa blev den med ett borte i skogen. Da det tok til at mørkne, var han rent kommen paa vildspor; han blaaste i hornet, for at kalde paa sine folk, men ingen hørte ham. De hadde ventet paa ham hele dagen, og da han ikke kom igjen, var de redet hjem, og hadde fortalt at kongen gjorde jagt paa den hvite hinden. Dronningen, hans hustru, blev meget ængstelig tilmode, da hun hørte dette, og hun og alle paa slottet ventet i stor spænding paa at han skulde komme tilbake.

Imens hadde han ute i skogen gjort op et baal til natten, og alle dyrene hans laa omkring ham. Da

hørte han nogen ynke sig i nærheten, og da han saa sig omkring, fik han se en gammel kjærring oppe i et træ. „Huf! jeg fryser saa!“ sa hun. „Kom ned og varm dig da!“ sa kongen. „Jeg er saa ræd for dyrene dine,“ sa hun; „men vil du gi dem et litet smek over ryggen med denne kvisten, saa holder de sig i ro.“ Dermed kastet hun en kvist ned til ham. Men kjærringen var en heks, og kvisten en trylleten, og straks kongen hadde git hvert av dyrene et smek med kvisten, blev de til sten alle sammen. Saa kom hun ned til kongen, rørte ved ham og gjorde ham ogsaa til sten. Da lo hun godt og slæpte baade ham og dyrene bort i en grop; der laa det flere slike stener.

Da den unge kongen ikke kom igjen, blev hans hustru mer og mer ængstelig for hver dag. Da hændte det sig at just paa denne tid kom den andre broren til dette samme land, han som hadde gaat østover, da de skiltes. Han hadde ogsaa draget omkring, og hadde latt sine dyr danse for folk. Saa kom han paa at han vilde se til kniven som de hadde stukket i træbullen, for at faa vite hvorledes det var med broren. Han saa da at brorens side av kniven var halvt rusten og halvt blank. Han mente da at broren var kommet i ulykke, men at han endda stod til at frelse, siden halve knivsiden var fri for rust. Saa drog han vestover med dyrene sine. Ved byporten viste vakten og bysvendene ham stor ære; et par av dem, som fulgte ham paa vei til slottet, hilste ham velkommen tilbake, og saa fik han vite alt om jagten og dronningens angst. Han skjønte at de tok ham for broren, som han lignet paa et haar, og

lot dem bli i troen; paa den maaten mente han lettere at kunne hjelpe ham. Paa slottet vakte hans komme stor glæde, men især hos dronningen, som tok ham for sin husbond, og spurte hvorfor han var blit saa længe borte. „Jeg fôr vild i skogen,“ svarte han. Da han hadde faat vite alt om trolskogen, sa han at han maatte avsted igjen; det nyttet ikke at holde ham tilbake, og saa drog han dit ut med stort følge. Det gik ham som broren; den hvite hind viste sig igjen, og han sa straks til de andre: „Vent paa mig her, mens jeg gjør jagt paa dette vakre vildt.“ Saa drog han længer ind i skogen med dyrene sine. Men han kunde ikke komme hinden paa skud, fôr rent paa vildstraa, og maatte bli i skogen om natten. Da han hadde gjort op varme, hørte han nogen klage sig: „Huf, jeg fryser saa!“ Han fik da øie paa trolkjærringen oppe i træet. „Kom ned og varm dig!“ sa han. „Jeg er saa ræd for dyrene dine,“ svarte hun; „men vil du gi dem et litet smek med denne kvisten, saa holder de sig i ro.“ Dermed kastet hun ned til ham en kvist. Jægeren fattet mistro til hende og bød hende komme ned, ellers vilde han skyte hende, sa han. Men kjærringen var skudfast hun, og bare lo av ham. „Skyt du bare!“ sa hun; „jeg er ikke ræd for kulerne dine.“ Men jægeren visste raad; han rev tre sølvknapper av trøien sin og ladde børsen med dem. Da kunde heksen ikke staa sig længer, og straks han klemte løs, faldt hun ned av træet med et fælt skrik. Jægeren satte foten paa hende og ropte: „Siger du ikke straks hvor du har gjort av broren min, saa kaster jeg dig paa baalet.“ Da bad hun om naade, og sa

hvad hun hadde gjort med ham. Saa maatte hun følge med bort til gropen og røre ved alle stenene med kvisten sin, og da blev de levende igjen, baade broren hans, og dyrene, og mange andre: kjøbmænd, haandverkere og hyrder; de reiste sig, takket jægeren for sin frelse og drog hjem. Men brødrene blev sjæleglade ved gjensynet, omfavnet og kysset hinanden. Heksen kastet de paa baalet, og da hun var brændt, blev troldommen over skogen løst; den aapnet sig, og de kunde i frastand se slottet.

Paa veien til byen fortalte brødrene hinanden alt som de hadde oplevet. Da den yngste fortalte at alle, baade i byen og paa slottet, hadde vist ham kongelig hæder, og at dronningen hadde holdt ham for sin husbond, blev den ældste saa harm og avindsyk, at han drog sverdet og hugg hodet av broren. Men da han saa blodet flyte, blev han grepet av anger. „Min bror har frelst mig — og jeg har dræpt ham!“ ropte han. Men da kom haren og bød sig til at hente livsroten; det gjorde den, og saaledes kom den døde til live, og merket ikke det mindste til noget saar. Saa drog de videre, og den yngste sa: „Du ligner mig i ett og alt, baade i klæ og utseende; lat os drage ind ad hver sin port, og se hvorledes vi blir mottat.“ En liten stund efter kom vakten fra byens to porter og fortalte, paa samme tid, at den unge konge var vendt tilbake fra jagten med sine dyr og sit følge. Kongen mente det var umulig; men saa kom brødrene ind paa slottet fra hver sin kant. Da spurte kongen sin datter: „Hvem av disse to er din husbond?“ Hun var først rent i vanraade; men saa kom hun til at

tænke paa halsbaandet hun havde git dyrene, og da hun saa at løven havde guldlaasen, sa hun: „Han som denne løven følger, er min husbond.“ Da lo den unge kongen. „Ja, det er rigtig,“ sa han, og saa satte de sig tilbords, spiste, drak og var glade. Og det blev da et bryllup som spurtes baade vidt og bredt.
